

КАРЕЛ ЧАПЕК

ГОЛЯМА ПОЛИЦЕЙСКА

ПРИКАЗКА

Превод от чешки: Мария Беязова-Войтова, 1972

chitanka.info

Деца, сигурно знаете, че във всеки полицейски участък по цяла нощ бдят няколко стражари за в случай, че стане нещо — да речем, че крадци се опитат да извършат грабеж или лоши хора поискат да сторят нещо лошо на някого. Затова полицайите стоят будни в участъка чак до сутринта, докато други полицаи, наречени патрули, обикалят улиците и следят за разбойници, крадци, караконджули и други такива нередности. А когато някой патрул го заболят краката, той се връща в участъка и тогава друг стражар излиза на улицата да го смени. И тъй цяла нощ. За да им минава времето по-бързо, полицайите в участъка пушат лули и си разправят къде какво са видели.

Веднъж пушели така и си приказвали, когато се върнал от обход един от стражарите на име... ами да, на име Халабурд, и рекъл:

— Здрави, момчета! Разрешете да доложа, че ме заболяха краката.

— Ами седни тогава — казал му най-старият полицай, — а вместо теб ще иде да пази Холас. Я ни кажи, Халабурд, какво ново има в твоя район и имаше ли случаи, когато е трявало да се намесиш в името на закона.

— Тая нощ нямаше кой знае какво — рекъл Халабурд. — На улица „Щепанска“ се счепкаха две котки. Аз, разбира се, ги разтървах в името на закона и ги смъмрах. После на улица „Житна“ номер двайсет и три падна едно малко врабче от гнездото на стряхата. Повиках пожарникарите да дойдат със стълба и да вдигнат споменатия врабец в гнездото му. Родителите бяха предупредени да си отварят повече очите. А когато се спуснах надолу по улица „Йечна“, нещо ме дръпна за крачола. Гледам — едно джудже. Онова брадатото, нали го знаете — от Карловия площад.

— Кое от тях? — попитал най-старият полицай. — Там живеят няколко: Мидлифоусек, Колбаба с прякор Старчето, Шмидъркал, Падърхолец, Пумпърдлик, Квачек, наричан още Луличката, Птичекрачо и Мъника — онова, дето се пресели от Аполинария.

— Това, дето ме дръпна за панталона рекъл Халабурд, — беше Падърхолец, който живее в старата върба.

— Аха — възкликал най-старият полицай. — Много добро дребосъче е тоя Падърхолец, момчета. Когато някой загуби нещо на Карловия площад — например пръстен, топче, кайсия или копче,

Падърхолец винаги ще го занесе на пазача като най-почтен гражданин.
По-нататък?

— Това джудже, Падърхолец значи — продължил стражарят Халабурд, — ми казва: „Господин стражар, не мога да се прибера в къщи. В моя дом на върбата влязла една катеричка и не иска да ме пусне вътре. Изтеглих сабята, отидох с Падърхолец при върбата и призовах катеричката да напусна жилището в името на закона и друг път да не допуска такива злодеяния, престъпления и простъпки като нарушаване на личната собственост, наруширане на обществения ред, насилие и взлом. Катеричката ми отвърна: «Когато престане да вали». Тогава свалих колана, съблякох шинелата и се покатерих на върбата. Като стигнах до дупката, в която живее Падърхолец и която е останала след изпадането на един чеп, катеричката започна да плаче: «Моля ви се, господин стражар, не ме арестувайте! Аз се скрих за малко тук, у господин Падърхолец, защото валеше, а в моята квартира тече!» «Никакви приказки, госпожо!, рекох й аз. Обирайте си крушите или желъдите и се измитайте от това жилище, което е притежание на господин Падърхолец. Ако се случи още веднъж да нахълтате в неговата собственост с насилие, преднамерено и против неговата воля и без негово съгласие, ще извикаме подкрепления, ще ви обградим, ще ви арестуваме и ще ви заведем в полицейския участък с вързани ръце и крака. Хайде по-живо!» Това, братлета, е всичко, което ми се случи тая нощ.“

— Аз никога не съм виждал джудже — обадил се стражарят Бамбус. — Моят район досега беше в Дейвице, а там, в новите къщи, не се срещат такива явления, творения или — как го викаха? — такива свръхестествени работи.

— Тука ги има колкото искаш — казал най-старият полицай. — А по-рано пък колко бяха! В Шитковския яз например открай време живееше един воден дух, но той никога не е създавал грижи на полицията — такъв един порядъчен воден дух беше. Либенският воден дух е голям дявол, но Шитковският беше много свестен човек. Затова и Водоснабдяването на Прага го назначи за главен градски воден дух и му плащаше месечна заплата. Шитковският воден дух имаше грижата да не пресъхне Вълтава. Наводненията той не ги правеше, тях ги правеха селските водни духове от Горна Вълтава — Видерският например, Крумловският и Звиковският. Но завистливият Либенски

воден дух го подкокороса да поиска титла и заплата на общински съветник. А когато от кметството му отговориха, че това е невъзможно, понеже няма нужното висше образование, Шитковският воден дух се обиди и се изсели от Прага. Сега работи по водоснабдяването на Дрезден. Както знаете, всички водни духове по Елба в Германия — чак до Хамбург, са си чисти чехи. Оттогава Шитковският яз няма никакъв воден дух. Затова се и случва в Прага да няма достатъчно вода.

Освен това на Карловия площад нощем танцуваха Светлинки: Не бяха стока тия Светлинки и хората се страхуваха от тях, та пражката община сключи с тях договор да се преместят в парка Стромовка и там да ги пали вечер и да ги гаси сутрин един служител от фабриката за светилен газ. Само че служителя, който ги палеше вечер, го мобилизираха през войната и тъй Светлинките бяха забравени.

Колкото за русалките — само в Стромовка имаше седемнайсет, но три от тях станаха балерини, едната стана киноактриса, а една се омъжи за някакъв железничар в Стржешовице. Три русалки живеят в Кинската градина, две се подвизават в Гребовка, а една се навърта в Йелени пржикоп^[1]. Градинарят от Ригрови сади поиска да насади една от русалките в своя парк, но нещо не можа да я задържи. Мисля, че там беше доста ветровито за нея.

Колкото пък за джуджетата, които са регистрирани в полицията и се числят към обществени сгради, градини, манастири и библиотеки, техният брой само в Прага възлиза на триста четиристотин и шест, като не смятаме джуджетата от частните домове, които не водим на отчет.

Едно време в Прага имаше сума страшила, но ги премахнаха, защото беше научно доказано, че не съществуват никакви страшила. Казват, че само в „Мала страна“ хората и досега укриват по таваните си тайно и незаконно няколко старовремски таласъма. Колегата от тамошния участък го разправяше. Доколкото знам, това е всичко.

— Ами дракона или змея — рекъл стражарят Кубат, — дето го убиха в квартал „Жижков“, в Еврейските пещи?

— „Жижков“ — отвърнал най-старият стражар — никога не е влизал в моя район, тъй че не знам почти нищо за змея.

— Аз бях там — рекъл стражарят Кубат, — но за тоя случай отговаряше пряко колегата Вокоун и той докладва после за него. Това е много стара история. Една вечер някаква старица казала на Вокоун... тя се казваше Часткова, будкаджийката, ала иначе си беше магьосница

или врачка и знахарка. Та значи тая госпожа Часткова казала на колегата Вокоун, че картите ѝ показали следното: в Еврейските пещи змеят Хулдаборд държи в плен една прекрасна девойка, която отвлякъл насила от родителите ѝ. Тая девойка била мурцианска принцеса. „Мурцианска немурцианска, рекъл стражарят Вокоун, змеят трябва да върне момичето на родителите му, иначе ще се намеся според предписанията, наречени служебен устав, правилник или инструкции!“. Казал той това, препасал служебната сабя и тръгнал за Еврейските пещи. Аз мисля, че на негово място всеки от нас щеше да направи същото.

— И аз така мисля — намесил се стражарят Бамбус, — но в Дейвице и в Стржешовице, където съм аз, не е имало досега никакви змейове. Карай по-нататък.

— И тъй, колегата Вокоун — продължил стражарят Кубат — препасал хладното оръжие и тръгнал още същата нощ за Еврейските пещи. И там, в някаква дупка или пещера, чува да гълчат груби гласове. Честна дума! Светнал служебната батерийка и видял страхотен змей със седем глави; и главите говорели помежду си, отговаряли си, а от време на време се и карали и ругаели — нали знаете, такъв един змей няма никакви обноски, а може и да има, но само лоши. В дъното на пещерата наистина плачела една прекрасна девойка и си запушвала ушите да не чува грубите гласове на змейските глави.

— Ей, вие там — извикал колегата Вокоун на змия учтиво, но и с нужната служебна строгост, — легитимирайте се! Имате ли някакво разрешително за жителство, служебна или военна книжка или нещо подобно?

В отговор на това една от главите на змия се закискала, друга започнала да ругае, една кряскала, друга хулела, една поучавала, друга богохулствувала, а една изплезила език на Вокоун. Но колегата Вокоун не се предал и викнал:

— В името на закона, ставайте и тръгвайте веднага с мене към участъка! Вие и онова момиче там!

— Ще имаш да вземаш! — креснала една от змейските глави. — Ти знаеш ли кой съм аз, бе човешко нищожество? Аз съм змеят Хулдаборд.

— Хулдаборд от Гранадските планини — рекла втората глава.

— Наричан още Великия мулхаценски дракон! — извикала третата.

— Ще те схрускам — изревала четвъртата — като бонбон.

— Ще те направя на кайма и на мат и маскара, и на пихтия и освен това ще те разчекна като жаба, че да видиш звезди посред бял ден! — прогърмяла петата глава.

— Ще ти извия врата като на пиле! — тътнела шестата.

— И край на цялата история! — добавила седмата със страшен глас.

Какво мислите, че направил колегата Вокоун, момчета? Може би ще кажете, че се уплашил? Нищо подобно! Щом разбрали, че с добро не върви, взел служебната си палка и започнал да налага змейските кратуни една след друга, ама с всичка сила. А той имаше сила за двамина.

— Охо рекла първата глава, това не е лошо!

— Тъкмо ме сърбеше темето — казала втората.

— Мен пък ме ухапа кокошинка по врата — добавила третата.

— Сладурче — помолила се четвъртата, — погъделичкай ме още малко с тая пръчица!

— Ама удари по-силно — посъветвала го петата, — че да разбера нещо!

— По-наляво — примолила се шестата, — там страшно ме сърби!

— Твоята пръчка е много мека за мен! — оплакала се седмата. — Нямаш ли нещо по-твърдо?

Тогава стражарят Вокоун изтеглил сабята си и стоварил седем тежки удара — по един на всяка глава, та чак им задрънчали люспите.

— Този път беше малко по-добре — рекла първата змийска глава.

— Поне отсече ухото на една от бълхите — радвала се втората.

— Имай предвид, че бълхите ми са стоманени.

— На мен пък отскубна точно тоя косъм, дето ме сърбеше — казала третата.

— А на мен ми разчеса косицата — похвалила го четвъртата.

— Искам всеки ден да ме почесваш с това гребенче — промълвила петата.

— Аз даже не го усетих това перце — казала шестата.

— Жив да си ми — рекла седмата глава, — погъделичкай ме още веднъж!

Тогава стражарят Вокоун извадил служебния си пистолет и изстрелял седем куршума — по един във всяка глава.

— Дяволите да те вземат! — извикал змеят. — Не ме замеряй с тоя пяськ! Ще ми напълниш косите! Тюх да му се не види, една от твоите прашинки ми влезе в, окото! А пък една от трошиците ми заседна между зъбите! А, само така няма да се разберем! — изревал змеят и се закашлял, за да прочисти седемте си гъrla, а седемте му устища изригнали огън и дим срещу колегата Вокоун.

Колегата Вокоун не се уплашил. Извадил служебните предписания и прочел как трябва да постъпи полицият, когато противникът има надмощие. Там пишело, че в такъв случай трябва да се извика подкрепление. После намерил предписанието, в което било написано какво трябва да се прави, когато някъде лумне огън, и прочел, че в подобни случаи се телефонира на пожарникарите. След като прочел всичко това, извикал на помощ пожарникарите и полицейското подкрепление. От полицията се явихме шест: Рабас, Матас, Куд-лас, Фирбас, Холас и аз. Колегата Вокоун ни каза:

— Момчета, значи трябва да освободим момичето от властта на змея. Ама той не е змей като змей. Той е брониран змей и за него всяка сабя е слаба. Забелязах обаче, че вратът му откъм тила е малко по-мек, за да може да си върти главата. Щом кажа „три“, трябва всички да забиете сабите си в това място. Само че нека преди това пожарникарите угасят змея, че да не ни се подпалят мундирите.

Едва-що каза това и пристигнаха седем моторни пръскачки със седем пожарници.

— Внимание, пожарници! — извика храбро стражарят Вокоун. — Щом кажа „три“, всеки от вас започва да пръска една от змейските куфалници. Гледайте само струята дашиба право в гърлото, дето са сливиците, защото огънят излиза точно оттам. Внимание значи: едно, две, три!

И щом каза „три“, пожарникарите пуснаха седем струи вода право в седемте змейски гъrla, които бълваха огън като оксижен. Шипшиш — как съскаше само! Змеят пращеше, пръхтеше и фучеше, кашляше, хълцаше и проклинаше, хъркаше, хръптеше и грухтеше, сумтеше, пухтеше, съскаше и беснееше, и викаше „майчице“, и мяташе

диво опашката си, но пожарникарите не преставаха и водата се лееше безспир, докато от седемте змейски глави вместо огън започна да излиза пара като от локомотив, та наоколо нищо не се виждаше. После парата се поразреди, пожарникарите престанаха да пръскат, натиснаха клаксона и си заминаха. Змеят, целият измокрен и омаломощен, само плюеше, триеше си очите и мърмореше:

— Чакайте, чакайте, ще ви го върна аз тъпкано!

Но колегата Вокоун беше на поста си и извика:

Внимание, момчета! Раз, два, три!

И щом каза „три“, всички ние, стражарите, стоварихме сабите си в седемте врата на змея и седемте глави се търкулаха на земята. От седемте шии шурна вода като от шадраван — толкова вода бяха излели в змея пожарникарите.

— Е, айде, елате насам — рече колегата Вокоун на мурцианската принцеса, — ама внимавайте да не ви се изплеска рокличката.

— Благодаря ти, благородни храбрецо — каза госпожицата, — че ме освободи от властта на тая ламя! Аз тъкмо играех с моите дружки волейбол и баскетбол, тъкмо играехме на дама и криеница в мурцианската градина, когато долетя този дебел змей и ме довлече чак тук, без да спре никъде по пътя.

— Откъде минахте, госпожице? — попита колегата Вокоун.

— През Алжир и Малта, и Цариград, и Белград, и Виена, и Зноймо, и Часлав, и Забехлице, и Страшнице, та чак дотук, точно за трийсет и два часа седемнайсет минути и пет секунди! — рече мурцианската принцеса.

— Че тоя змей е поставил нов рекорд по бързина на далечни разстояния 1 — учуди се колегата Вокоун. — Честито, госпожице! Но сега трябва да завъртя един телефон на баща ви, че да изпрати някой за вас.

Едва издумал това и ето че изпърпорил един автомобил и от него изскочи мурциацкият крал с корона на главата и целият в хермелин и брокат и започна да подскача на един крак от радост и да вика:

— Ето те най-сетне, мойто момиче! Загубена беше — намери се!

— Един момент, ваше величество — прекъсна го колегата Вокоун. — Вие карахте автомобила с непозволена скорост. Ще платите седем крони глоба.

Мурцианският крал взе да рови из джобовете си и да мърмори:

— И таз добра! Че нали взех със себе си седемстотин дублона, пиастра и дуката, хиляда пезети, три хиляди и шестстотин франка, триста долара, осемстотин и двайсет марки и хиляда двеста и шестнайсет чехословашки крони, деветдесет и пет халера, а сега нямам в джоба си нито грош, нито стотинка, нито петак. Сигурно съм изхарчил по пътя всичките си пари за бензин и за глоби, защото карах все с непозволена скорост. Юначни рицарю, ще ти изпратя седемте крони по своя везир.

След това мурцианският крал се изкашля, сложи ръка на гърдите си и продължи, обърнат към колегата Вокоун:

— По униформата, както и по благородния ти вид виждам, че си някакъв могъщ воин, принц или може би държавен чиновник. Загдето си освободил дъщеря ми и си убил страшния Мулхаценски змей, би трябвало да ти предложа ръката на дъщеря, си, но на лявата ти ръка виждам венчален пръстен и по това съдя, че си женен. Имаш ли си дечица?

— Имам — рече Вокоун. — Имам тригодишно момче и щерка — още пеленаче.

— Да ти са живи и здрави! — каза мурцианският крал. Аз пък имам само това момиче. Виж какво — ще взема да ти дам поне половината от моето мурцианско кралство. Това прави кръгло седемдесет хиляди четиристотин петдесет и девет квадратни километра площ със седем хиляда сто и пет километра же пе линии, дванайсет хиляди километра шосета и двайсет и два miliona седемстотин петдесет хиляди деветстотин и единайсет жители от двата пола. Хайде дай си ръката!

— Ваше величество — рече колегата Вокоун, — то това не е лесна работа. Аз и другарите ми убихме змея, защото това беше наш служебен дълг и защото той не се подчини на нареджданията и не ме последва в участъка. Никой от нас няма право да приема каквито и да било възнаграждения за това, че е изпълнил служебния си дълг. Дума да не става! Това е забранено!

— Аха — каза кралят. — А не може ли да дам половината от моето мурцианско кралство заедно с всичко, което му принадлежи, на цялата пражка полиция в знак на голямата ми кралска признателност?

— Това е вече нещо друго — отвърна колегата Вокоун, — но и то си има своите неудобства, ваше величество. Нашият район обхваща

цяла Прага чак до административната ѝ граница, та ни излиза душата от тичане и бягане. Ако ще трябва на това отгоре да пазим и половината от мурцианското кралство, представяте ли си какво разтакаване ще бъде — ще изпокапем от умора и съвсем без крака ще останем. Много ви благодарим, ваше величество, но на нас и Прага ни стига.

— Тогава, момчета — рече мурцианският крал, — ще ви дам поне тая торбичка тютюн, която си взех за из път. Това е истински мурциански тютюн и ще стигне точно за седем лули, ако не ги натъпчете доторе. Хайде, дъще, качвай се в колата и да тръгваме!

Когато се скри в облак от прах, а трябва да ви кажа, че той крал умееше да вдига прах, ние, тоест колегите Рабас, Холас, Матас, Кудлас, Фирбас, Вокоун и аз, се върнахме в участъка и си напълнихме лулите с мурциански тютюн. Такъв тютюн, момчета, не съм пушил в живота си! Не беше, да речеш, много силен, но ухаеше на мед, на ванилия, на чай, на канела, на тамян, на карамфил и на банани. Само че нашите лули много смърдяха и затова не можахме да усетим хубавия аромат. А змея трябваше да го сложат в музея, но докато дойдат да го вземат, се превърна в пихтия, защото беше поел много вода и беше набъбнал, и се развали. Това е всичко, което знам.

Когато стражарят Кубат довършил приказката за змея от Еврейските пещи, останалите стражари пушили известно време, без да продумат. Сигурно са си мислели за мурцианския тютюн. После се обадил стражарят Ходера:

— След като колегата Кубат ни разправи за жижковския змей, аз пък ще ви разправя, да речем, за ламята от улица „Войтешка“. Вървя веднъж по улица „Войтешка“ и не щеш ли — в празното място до църквата виждам едно грамадно яйце. Беше толкова голямо, че не можа да се събере в служебната ми каска и тежеше, като да беше от мрамор. Леле, рекох си, това ще да е щраусово яйце или кой знае какво; ще взема да го занеса в Дирекцията на полицията, в отделението за намерени и загубени вещи. Може пък собственикът му да го потърси там. Тогава в отделението работеше колегата Поур и беше понастинал нещо в кръста, та имаше бодежи и беше запалил печката, та вътре беше като в пещ, като във фурна и като в сушилня.

— Здрави — викам, — тука станало като в турска баня. Рапортувам, че на улица „Войтешка“ намерих никакво яйце.

„Сложи го там някъде — рече колегата Поур — и седни аз пък да ти рапортувам как си патя с тоя мой кръст, да опустее дано!“

Заприказвахме се ние — нали знаете как стават тия работи, и по едно време започна да се мръква. Изведнъж и двамата чуваме, че в ъгъла нещо пука, пращи и шумоли. Запалихме лампата и що да видим — от яйцето се измъква една ламя, трябва да се беше излюпила от голямата горещина. Не беше по-голяма от пудел или фокстериер примерно, но веднага познахме, че е ламя, защото имаше седем глави. Те ламите по това се познават.

— Хубаво я наредихме! — рече колегата Поур. — Какво ще правим сега? Я да извикам кожодера, че да изхвърли това животно!

— Виж какво — рекох му аз, — ламята е доста рядко животно. Най-добре да пратим съобщение до вестниците, че стопанинът ѝ да дойде да си я приbere.

— Бива — отговори Поур, — ама с какво ще я храним? Я да опитам с попарка от кифла и мляко. Всяко новородено пие мляко.

След туй надроби седем кифли в седем литра мляко. Да можехте отнякъде да видите как се нахвърли прегладнялата ламичка върху попарата! Главите се изблъскаха една друга от паницата, ръмжеха една срещу друга и така лочеха млякото, че изплескаха цялата Канцелария. После главите се облизаха една след друга и легнаха да спят. Колегата Поур заключи ламята в канцеларията си, където бяха прибрани всички намерени и загубени вещи от цяла Прага, и изпрати до вестниците следното съобщение:

„Кутре на ламя, току-що излюпено от яйце, е намерено в улица «Бойтешка».

Същото има жълто-червен косъм и седем глави. Собственикът да го потърси в Дирекцията на полицията, отделение «Намерени и загубени вещи».“

Когато на другата сутрин колегата Поур отишел в канцеларията си, не могъл да каже нищо друго освен:

— Да ти се не види макар, кой ли те вяতър довея, само ти ми беше кусура, чумата да те тръшне дано, да те вземат мътните, хаир да не видиш и как после да не ругае човек!

През нощта ламята излапала всички неща, които някой намерил или загубил в Прага, а именно: пръстени и часовници, портмонета, чанти и тефтерчета, топки и моливи, кутии за моливи, писалки и

учебници, и топчета, и копчета, и триъгълници, и ръкавици, а на всичкото отгоре и всички служебни папки и списъци, актове, протоколи и документи, с една дума — всичко, което се намирало в канцеларията на Поур, та дори и лулата на Поур, лопатката за въглища и линийката, с която Поур си разграфявал листовете. Ламята изяла толкова нещо, че станала двойно по-голяма, а на някои от главите им било лошо.

— Няма да я бъде тая! — заявил колегата Поур. — Това животно не може да остане повече тук!

Обадил се по телефона на Дружеството за защита на животните да дадат подслон и на ламичката, както правели това с разни безстопанствени кучета и котки. „Защо не?“, казало Дружеството и взело ламичката под своя закрила. „Бих искал само да зная, казало Дружеството по-късно, с какво се хранят ламите. В естествознанието не пише нищо по тоя въпрос.“

Опитали да я хранят с млекце, с кренвирши, салам, яйца, моркови, каша, шоколад, заешка кръв, грах, сено, супа, жито, лебервурст, домати, ориз, кифли, захар, картофи и ошаф — ламичката не само че омела всичко това, но излапала и всичките им книги, вестници, картини, брави — с две думи: всичко, което се намирало там. Раствляла толкова бързо, че вече била по-голяма от санбернардско куче.

По това време Дружеството получило телеграма от Букурещ, в която било написано с магически букви следното:

„Малката ламя е омагьосан човек. Подробностите устно. Ще пристигна на Централната гара в течение на следващите триста години.

Магьосникът Боско.“

Дружеството за защита на животните се почесало по главата и рекло: „А така — щом ламята е омагьосан човек, значи е човешко същество и ние нямаме право да я държим при нас. Трябва да я изпратим в яслите или в някое сиропиталище.“

Но Яслите и Сиропиталищата казали: „А така — щом човекът е омагьосан и е превърнат в животно, той вече не е човек, а животно, понеже е омагьосан и превърнат в животно. От това следва, че омагьосаният човек не спада под наша компетенция, а под компетенцията на Заштата на животните.“

И тъй като не можели да се споразумеят дали омагьосаният човек е повече човек, или повече животно, нито едните, нито другите искали да се грижат за ламята и горката ламя всъщност не знаела чия е. Това толкова я нажалило, че престанала да яде — престанали главно третата, петата и седмата ѝ глави.

В Дружеството имало един дребен и сух човечец, незабележим и скромен като изсъхнала шушулка. Името му започвало с Н — като Новачек или Нерад, или Нохайл — така някак. Или не — Трутине се казвал. И когато тоя господин Трутине видял как главите на ламята клюмват една след друга от мъка, той казал на Дружеството:

— Господа, няма значение дали е човек, или животно. Ако позволите, ще взема ламята у дома си и ще се грижа за нея както трябва.

Веднага всички извикиали „Браво!“ и господин Трутине отвел ламята у дома си. Трябва да отбележим, че се грижел за нея съвестно, хранел я, чешел я и я галел — много обичал животните той господин Трутине. Всяка вечер, когато се върнел от работа, извеждал ламята на разходка, за да се поразтъпче, а тя подскачала около него и въртяла опашка. Една вечер го срецинал кучкарят и рекъл:

— Абе господин Трутине, какво е това животно? Ако е някакъв кръвожаден звяр или хищник, или с други думи — диво животно, не бива да го водите по улицата. Ако пък е куче, трябва да му купите марка и да му я турнете на врата.

— Това е куче. Много рядка порода рекъл господин Трутине. — То е така нареченият драконов пинчер или змейска хрътка, или седмоглаво куче. Нали, Амина? Бъдете спокоен, господин живодер, аз ще й купя марка.

И наистина ѝ купил марката, въпреки че трябвало да даде за нея последната си крона. Но кучкарят пак го срецинал и рекъл:

— Господин Трутине, така няма да се разберем! Щом кучето ви има седем глави, то на всеки врат трябва да има по една марка — така е, според предписанието: всяко куче трябва да има марка на врата си.

— Ама господин кучкар — опитал се да възрази Трутине, — нали съм му сложил марката на средния врат?!

— Да, но останалите шест глави си тичкат без марки на шийте, а това не може повече да се търпи! Трябва да ви конфискувам кучката!

— Моля ви се, господин живодер — рекъл господин Трутина, — почакайте още три дни, ще ѝ купя марки и за останалите глави.

И се върнал в къщи с болка на душата, защото нямал вече нито един петак. Седнал в къщи и а-а да се разплаче — толкова му било мъчно. Представял си как кучкарят ще вземе Амина и ще я продаде на някой цирк или ще я убие. И както се измъчвал и въздишал, ламята се приближила до него, сложила седемте глави на коленете му и го погледнала в очите с хубавия си и тъжен поглед. Такива хубави, просто човешки са очите на всяко животно, когато гледа човека с доверие и любов.

— Няма да те дам, Амина! — рекъл господин Трутин и помилвал ламята по седемте ѝ глави. След това взел часовника, който наследил от баща си, официалния си костюм и най-хубавите си обувки, продал всичко, взел в заем още някой-друг лев и за всичките тези пари купил шест марки и ги окачил на ламята. Когато излизал с нея на улицата, марките дългали и звънтели, като че ли минавала шейна със звънчета.

Но още същата вечер при господин Трутин дошел хазянът му и казал:

— Господин Трутин, вашта кучка нещо не ми харесва. Аз много-много не разбирам от кучета, но хората разправят, че е ламя, и аз не мога да търпя такива работи в къщата си!

— Господине — рекъл Трутин. — Амина никому нищо не е сторила.

— Какво от това?! — отговорил хазянът. — На ламята мястото ѝ не е в солиден дом като моя и толкоз! Щом не искате да махнете кучката, потърсете си от първи друга квартира! Всичко най-хубаво, господин Трутин! — и тръшнал вратата след себе си.

— Виждаш ли, Амина — заплакал господин Трутин, — сега на всичко отгоре ще трябва и да се пренасяме. Но аз няма да теdam!

Ламята се приближила тихичко до него, а очите ѝ излъчвали такова чудно сияние, че Трутин се разнежил.

— Е, е — рекъл той, — нали знаеш, че те обичам!

На другия ден отишъл угрожен на работа. (Пропуснах да ви кажа, че бил писар в една банка.) Шефът му го извикал в канцеларията би.

— Господин Трутин — казал той. — Личният ви живот никак не ме интересува, но чух, че държите ламя у дома си. Я ми кажете кой от началниците ви има ламя?! Това може да си позволи само някой крал или султан. То не е за всяка уста лъжица. Вие не се простирате наспроти чергата си, господин Трутин. И затова ще ви кажа следното: или ще се простите с ламята, или от първи си търсете друга работа!

— Господин началник — казал тихо, но решително Трутин, — аз няма да оставя Амина!

И се върнал в къщи така огорчен, че това не може да се опише с думи. Седнал у дома си като тяло без душа, а от очите му потекли сълзи.

— Сега вече с мене е свършено! — рекъл си той разплакан.

Тогава почувствуval как ламята сложила една от главите си на коленете му. Очите му били пълни със сълзи, та не можел да я види и само я милвал и шепнел:

— Не се плаши, Амина, аз няма да теdam!

И както я галел, сторило му се, че главата ѝ е необикновено мека и къдрава. Избърсал си очите и какво да види — вместо ламята пред него била коленичила красива девойка, подпряла глава на коленете му и го гледала сладко в очите.

— Господи! — извикал Трутин. — Къде е Амина?

— Аз съм принцеса Амина — рекла девойката. — Преди бях много лоша и горделива и затова един магьосник ме превърна в ламя. Но сега вече ще бъда послушна като овчица, господин Трутин!

— Амин! — чул се глас откъм вратата — там стоял магьосникът Боско. — Вие я освободихте, господин Трутин! Всяка любов освобождава хората и животните от силата на проклятието. Деца, деца, колко добре свърши всичко! Господин Трутин, бащата на госпожицата има една молба към вас — да заминете веднага за неговото кралство, за да заемете престола. Хайде, по-бързо да не изтървете влака!

„Така свърши историята с ламята от улица «Войтешка», добавил стражарят Ходера. Ако не ми вярвате, попитайте колегата Поур.“

[1] Пржикоп — ров. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.